Aurelius Belei – Tech-No-Love dedicată lui Freddie Mercury

Ai murit prietene…

Abia acum înţeleg ce înseamnă că fiecare om rămâne prizonierul propriului destin.

Ai sacrificat totul, chiar şi pe cei care-i iubeai, ca să cucereşti Infinitul. Deşartă iluzie! Ai uitat însă că Timpul este cel mai mare duşman al omului.

Nimic nu-i mai dureros pe lume ca moartea.

Moartea, această trecere de la fiinţă la nefiinţă, era fenomenul pe care încercăm să mi-l explic, să-l înţeleg, să-l pătrund. Uneori doream şi eu să mă îmbolnăvesc, să sufăr, să simt apropierea morţii, să o pot studia, să o înfrunt…

Mi-e greu fără tine. Ne cunoşteam atât de bine încât n-am avut niciodată nevoie de cuvinte ca să ne putem înţelege. Ne-au ajuns doar ochii. Ne priveam şi era suficient. Era… În ochii tăi se reflectau norii (după care ai tânjit atât de mult) călătorind spre cer, ca dâra de ceaţă într-o prăpastie fără capăt. Şi acum ochii, cei mai frumoşi şi expresivi ochi pe care i-am văzut vreodată, s-au închis pentru totdeauna.

Mi se pare stupid că odată cu moartea totul să dispară.

Uneori te întâlneam pe puntea de comandă, acolo unde luminile sunt mereu voalate, iar stelele strălucesc în toată splendoarea lor. Plângeai, gândindu-te probabil la Ea. Întotdeauna te-am înţeles. Ne legasem unul de viaţă celuilalt, insuflându-ne reciproc ideea că unul fără celălalt nu vom putea trăi. E oare cu putinţă? Deci s-a întâmplat în cele din urmă şi asta?

Te-ai dus prietene pe drumul fără întoarcere. Nu ai făcut nimic extraordinar în viaţă! Oricare din oameni ar fi putut s-o facă. Însă le-a lipsit curajul… Ai făcut călătoria, ca să arăţi lumii că se poate. Că omul poate înfrunta Infinitul. Ţi-ai oferit cea mai mare bucurie a vieţii tale!

Acum am rămas singur; e atâta linişte în jurul meu.

Ai murit prietene, lăsând în urma curcubeul inimii tale. Ai fost un poet. Iubeai frumuseţea unei flori ca pe o minume a lumii. În mintea mea ciocănesc necontenit crâmpeie din vorbele, din dorinţele tale: „… un cer, o floare, o dragoste niciodată nu va muri!”

Acum nu-mi va mai răspunde nimeni. Cu tine nu mă simţeam singur. Pentru tine am să recit lucrurile pe care nu le-ai pierdut: cerul înnourat de deasupra noastră, coasta înverzită a dealului pe care stăm, flăcările cu nenumărate culori, oceanul… Nimic nu ai pierdut. Pe toate

acestea le ai. În suflet.

Adio, prietene!

Privesc cu durere la trupul tău expulzat în depărtări, înghiţit de vidul veşnic îngheţat. Printre stelele ce nu-ți vor mai părea atât de departe, te vei simți liber. Vei fi alături de infinit, te vei contopi ci Infinitul…

În nava asta, între ieri şi mâine, nu te aveam decât pe tine.

Nu, nu mai pot, nu mai vreau să-mi pun întrebări, să caut răspunsuri. Nimicnicie… să stai şi să priveşti lutul inert al fiinţelor celor mai dragi, fără să poţi interveni, fără să poţi împiedica această mişcare.

Îmi vine să plâng. Dar nu pot. Pentru că sunt doar un biet robot, un cibercreier senzorial. Un Nemuritor.